

[Hauch.]

Regeringen. Det er en mærkelig diktatorisk Tilbøjelighed, man ofte lægger Mærke til hos den høje Regering med Hensyn til Formerne for Tilvejebringelse af den Balance, som dog skal skaffes til Veje. Jeg maa maaske her minde om, at vi udtrykkeligt har gjort opmærksom paa, at denne Balance ogsaa kunde skabes ad den Vej, at man kom ind paa at gennemføre Besparelser i den offentlige Husholdning. Men til Gennemførelsen af saadanne Besparelser har vi ikke mærket noget til, at Regeringen var villig til at medvirke. Der maa gennemføres Besparelser under de nuværende Forhold, naar Indtægterne svigter, og ikke alene maa de foretages paa selve Finansloven, men der maa ogsaa gennemføres Love, hvorved det bliver muligt at indføre væsentlige Besparelser paa Finansloven. Overfor dette stiller den høje Regering sig, saa vidt jeg kan se, ganske kold, og det kan man ikke. Saaledes bærer man sig ikke ad i andre Lande. Den højtærede Finansminister gjorde i sin første Tale opmærksom paa, hvilke Vanskeligheder man havde med at skaffe Balance paa Budgettet i Frankrig, og hvilke Vanskeligheder man havde i andre Lande — for øvrigt ogsaa har haft i England. Ja, men hvordan bærer de derværende Regeringer sig ad med at skaffe Balance til Veje? De gør det ikke paa den Maade, at de søger at indsuge alt, hvad der overhovedet er af rørlig Kapital i Landet, fordi de ved, at man derved i Virkeligheden udmarver Mulighederne for en sund Udvikling af Erhvervslivet, men de gaar til Nedsættelse af Udgifterne, saaledes som de har gjort det i Frankrig med mægtige Beløb, og som de har gjort det i England med mægtige Beløb. Men hvor er den høje Regering her i Landet henne, naar der er Tale om saadanne Foranstaltninger? Vi mærker den ikke.

Naar derfor den højtærede Minister siger til os, at vi indtager et fuldstændig negativt Standpunkt i Spørgsmaalet om at skaffe Balance paa Finansloven, er det slet ikke rigtigt. Vi vil blot ikke skaffe Balancen paa samme Maade, som den høje Regering finder det rigtigt, med Indsugning af al eller en stor Del af den rørlige Kapital for at opbruge den i Stedet for at lade den blive i Erhvervslivet, hvor den virker og er i høj Grad nødvendig, ikke mindst paa et Tidspunkt, hvor vi ikke er i Stand til at laane udefra.

Den højtærede Finansminister sagde, at vort Forslag, som oprindeligt er udarbejdet

i Landstinget og sidst stillet af vore Meningsfæller i Folketinget, ikke gav nogen forøget Indtægt. Nej, det er meget muligt, men jeg udtalte, da jeg havde Ordet første Gang, at det kunde vi jo overveje. Vi vil godt være med til at overveje en Form, som gør det muligt, at der skaffes større Indtægter, og jeg glæder mig over at kunne paaregne den højtærede Finansministers Medvirken til at finde saadanne Udveje.

Den højtærede Finansminister siger dernæst, at Formuerne ikke kan være uberørte under de foreliggende Forhold. Nej, det kan Formuerne ikke. Men den højtærede Finansminister kan da vel ikke være uvidende om, at er der noget Tidspunkt i vor Historie, hvor Formuerne har været underkastet et uhyre Svind, endogsaa af Milliardbeløb, er det netop i den Tid, vi nu lever i. Derfor siger vi til Regeringen: Det er ikke den rigtige Vej. Vi vil baade-og. Vi vil ogsaa ind paa at indføre Besparelser i den offentlige Husholdning, og enten man synes om det eller ikke, maa man virkelig for Alvor tage det Spørgsmaal op, hvordan man skal bære sig ad med at sætte de offentlige Udgifter ned, baade i Stat, Amter og Kommuner.

Efter den højtærede Ministers Mening kunde Landbruget ikke have Interesse i disse Forslag. Det er en fuldkommen Misforstaaelse. Ganske vist har det danske Landbrug i de sidste Aar maattet skrive sin Formue mægtigt ned, fordi den er tabt — det er mægtige Beløb, der er gaaet tabt —, men der er dog heldigvis endnu nogen Formue tilbage. Men denne Formue ligger som en død Skat, der ingen Indtægt giver. Ikke desto mindre vil den højtærede Finansminister have, at vi skal beskatte denne Formue efter en meget haandfast Skala, som, naar det kommer til Stykket, vel er af den Beskaffenhed, at der ikke er Mage til den nogetsteds i Verden. Derfor spørger jeg: Hvorfor vil den højtærede Finansminister dog ikke gaa ind i en Forhandling med os om at finde en Form for Formuebeskatningen, som skaaner den Del af Formuen, der ikke giver Udbytte eller kun ringe Afkastning, og saa eventuelt lade den Formue, der giver den store Afkastning — den er jo for øvrigt ogsaa kraftigt beskattet, men det kunde vi endda tage under Overvejelse — yde noget mere i den trange Tid. Men at beskatte med saa haard en Haand, som det her er foreslaaet, den Formue, som nu er anbragt i Landbrugsejendomme, og som intet Udbytte giver, det er dog en ganske ejendommeligt Maade at optræde paa i